

ชื่อหนังสือ:	หมูแดง
ผู้แต่ง:	วราภา
สำนักพิมพ์:	ดับเบิลนาย
พิมพ์ครั้งที่:	5
ปีที่พิมพ์:	2551
จำนวนหน้า :	478 หน้า
ราคา:	300 บาท

กระแศ รักอยู่กับ พิษณุ ต่อมาพ่อแม่ของกระแศจำเป็นต้องให้กระแศแต่งงานกับเศรษฐีหนุ่ม ชาวจีน ทั้งสองจึงต้องแยกจากกัน วันเวลาผ่านไปกระแศมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ หมูแดง เมื่อบิดาจากไป หมูแดง จึงติดตามกระแศมาอยู่ที่กรุงเทพฯ โดยให้น้ำและคนงานเก่าแก่อยู่ดูแลไร่และโรงงานใน ต่างจังหวัด

ส่วนพิษณุนั้นได้แต่งงานกับ สติ โดยมีข้อแม้ว่าพิษณุจะขอมีกระแศอีกคน หากวันใดที่กระแศ กลับมา สติมีลูกกับพิษณุ 3 คนคือ พิกุลแก้ว เรียนอยู่มหาวิทยาลัยใกล้จะจบ จารึก ซึ่งหมกมุ่นอยู่กับอบายมุข ทั้งเหล้าและการพนัน โรจนา หรือ มด กำลังเรียนอยู่มัธยมปลาย เมื่อกระแศกับหมูแดงเข้ามาอยู่ใน บ้านวัชรพันธุ์ แม่สติจะไม่พอใจแต่ก็ไม่แสดงให้พิษณุเห็น มีพิกุลแก้วคนเดียวเท่านั้นที่เป็นมิตรกับ กระแศและหมูแดง

ความล้มเหลวจากการลงทุน ทำให้พิชญเป็นหนี้ ภาคินัย นายแพทย์ที่หารบยกศพพลตรีอย่างมาก จนถึงกับเอาบ้านวัชรพันธ์ไปจำนอง โดยไม่รู้ว่าในอดีตตระกูลของภาคินัยเคยถูกปู่ย่าตายายของเขาหักหลัง มาก่อน ภาคินัยจึงมุ่งแก้แค้นตระกูลพิชญ ซึ่งเรื่องนี้คุณสติและลูกๆ ไม่รู้มาก่อน มีแต่การะแค้นคนเดียว เท่านั้นที่รับรู้และหาทางช่วยเหลือพิชญอยู่

ห มู แ ด ง ได้ไปเรียนโรงเรียนเดียวกับคุณมด คุณสติไม่พอใจคอยหาเรื่องกลั่นแกล้งบ่อยครั้ง การะแค้น ได้แต่บอกให้อดทน ห มู แ ด ง จึงยอมทนทุกอย่างเพราะเห็นแก่แม่ ภาคินัยส่ง โยธิน หลานชายซึ่งเป็นเพื่อนกับ จารึกมาเก็บดอกเบี๋ยที่บ้านวัชรพันธ์เป็นประจำจนสนิทสนมกับพิกุลแก้ว ต่อมาภาคินัยได้เร่งรัดหนี้สินและ ชูว่าจะเปิดเผยเรื่องนี้สินให้สติและลูกๆ รู้จะได้เลิกฟุ่มเฟือย ทำให้พิชญเครียดจัดจนเสียชีวิต

การะแค้นได้แบกรับความทุกข์ของพิชญไว้และพยายามช่วยกู้ฐานะตามที่พิชญขอร้อง เมื่อห มู แ ด ง เรียนจบก็ได้กลับไปอยู่ที่ไร่ของพ่อ และรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา แม่ขายโรงงานและไร่ไปเพื่อนำเงินไปใช้จ่ายที่กรุงเทพฯ ในขณะที่สติและลูกๆ เข้าใจว่าการะแค้นครอบครองมรดกของพิชญแต่เพียงผู้เดียว จนกระทั่ง การะแค้นล้มป่วยลง ห มู แ ด ง จึงเดินทางมาเยี่ยม

ระหว่างนั่งรถไฟห มู แ ด ง ได้พบกับภาคินัยโดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ใครเป็นใคร เมื่อถึงกรุงเทพห มู แ ด ง ไปเยี่ยมการะแค้นที่โรงพยาบาลและได้พบกับ พงษ์ ทนายความประจำตระกูลจึงรู้ว่าเจ้าหนี้กำลังเร่งรัดหนี้สิน ทั้งหมด ห มู แ ด ง จึงให้ทนายขอเลื่อนไปอีก 3 เดือน เธอพยายามขายไร่และหางานทำเพื่อหาเงิน

อาจารย์อานนท์ สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่พิกุลแก้วเรียนอยู่หลงรักพิกุลแก้ว แต่พิกุลแก้วกลับหมั้น กับ ร้อยโทโยธิน หลานชายของภาคินัย อานนท์ได้รู้จักห มู แ ด ง และไม่ชอบที่คุณมดแสดงกริยาคุกห มู แ ด ง จึงพยายามช่วยปกป้องอยู่เสมอ ทำให้คุณมดไม่พอใจที่อานนท์สนใจห มู แ ด ง จึงคบคิดกับจารึกหาทางทำลาย ห มู แ ด ง เมื่อการะแค้นกลับมาช่วยห มู แ ด ง จนตัวเองตกบันไดตาย ในงานศพห มู แ ด ง ได้พบกับภาคินัยและรู้ว่า ที่แท้คือเจ้าหนี้รายใหญ่ของแม่ จึงบอกว่าจะหาเงินมาใช้อย่างเร็วที่สุด

หมูแดงจะแต่งงานกับ เสี้ยเมธิ เพื่อให้ได้เงินมาใช้หนี้ แต่ภาคินัยไม่ยอมเพราะเสี้ยเมธิเป็นเสื่อผู้หญิง จึงจ้างหมูแดงทำงานที่บ้าน มีหน้าที่ดูแล คุณพริม ลูกสาวจอมดื้อที่เกิดกับภรรยาที่เสียชีวิตไปแล้ว โดยสัญญาว่าถ้าทำงานครบ 3 เดือนจะยกดอกเบี้ยยให้ทั้งหมด ถ้าครบ 6 เดือนจะยกโฉนดที่ดินบ้านวัชรพันธุ์คืนให้หมด เพราะที่ผ่านมาไม่มีใครเคยทำงานได้เกิน 2 สัปดาห์

เมื่อหมูแดงก้าวเข้ามายังบ้านของภาคินัย ก็พบความไม่พอใจจาก คุณเทวี น้องสาวของภรรยาที่เสียชีวิตของคุณภาคินัยและ ละม่อม แม่บ้านผู้กักตักของคุณเทวี แต่ก็ยังมี สายบัว แม่บ้านอีกคนที่เห็นใจหมูแดง และเล่าเรื่องเกี่ยวกับบ้านภาคินัยให้ฟังเสมอ แรกๆ คุณพริมไม่ชอบหมูแดงเพราะเทวีว่าจะจะเป็นแม่เลี้ยงคนใหม่ แต่ต่อมากลับรักและไว้วางใจหมูแดงทำให้เทวีวางแผนกลั่นแกล้งหมูแดงต้องออกจากบ้านไป ภาคินัยและลูกสาวต่างอาลัยอาวรณ์และออกตามหาแต่ไม่พบ

ในงานแต่งงานของโยชินกับพิกุลแก้ว ภาคินัยได้เปิดเผยให้ทั้งสองตระกูลได้รู้ความจริงว่า ภาระคนแม่ของหมูแดงคือผู้ที่รับกรรมแทนคนในบ้านวัชรพันธุ์ ทุกคนจึงร่ำร้องให้หมูแดงกลับมา ส่วนหมูแดงเมื่อออกจากบ้านภาคินัยไปที่ประสบอุบัติเหตุต้องเข้าโรงพยาบาล เมื่อภาคินัยรู้จึงไปรับหมูแดงกลับมา และมอบโฉนดบ้านวัชรพันธุ์ให้ตามสัญญา หมูแดงได้มอบบ้านวัชรพันธุ์ให้แก่พิกุลแก้วเป็นของขวัญในวันแต่งงาน ทุกอย่างจึงจบลงด้วยดี เมื่อภาคินัยขอแต่งงานเพื่อให้เป็นแม่ของคุณพริมตลอดไป ^_^

การปิดทองหลังพระ...เป็นสิ่งที่หายากยิ่งในสังคมสมัยนี้ คนเราสมัยนี้มีแต่ทำดีแต่ต้องประกาศให้โลกรู้ แต่...ทำดีก็ยังดีกว่าทำสิ่งที่ไม่ดี แต่ยังไงซะ การทำดีเพื่อหวังผลก็ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร...จริงไหม?

คนเราถ้าจะทำดี จะทำเอาหน้าหรือหลังพระก็ตามแต่ แต่ทำความดีก็น่าจะเป็นสิ่งที่ดี เพียงแต่คนสมัยนี้กลับมองเห็นคนที่ทำดีคือคนที่ป่าวประกาศเท่านั้น แต่คนที่ทำดีและไม่ได้ออกใครกลายเป็นคนไม่ทำอะไร เป็นคนไม่ยอมช่วยเหลือสังคม หรือดูหมองเป็นคนที่ไม่ดีไปเลยก็มี...

อย่าตัดสินคนที่ภายนอก...น่าจะเป็นสิ่งที่เราควรทำมากที่สุด ในสังคมสมัยนี้...จริงไหม?